

بررسی تأثیر منفی پرداختی‌های بالا به فوتبالی‌ها در گفت‌وگوی «جوان» با غلامحسین پیروانی

قراردادهای میلیاردی، فوتبال ایران را نابود کرده‌است

گفت‌وگو
دنیاجلدیری

بازار مسکاره فصل نقل و انتقالات، هر ساله اتفاقاتی تعجب‌برانگیز را رو می‌کند. از رقابت دلال‌ها برای انداختن بازیکنان درجه‌چند به عنوان ستاره به تیم‌ها گرفته تا رد و بدل شدن پول‌های هنگفت و گاهی حواله‌های مختلف به جای پول نقد. امسال اما قرارداد‌های میلیاردی فصل نقل و انتقالات را بیش از هر زمانی به دست گرفته و سر زبان‌ها انداخته است. قرارداد‌های نجومی که همه‌گیر شده و به گفته غلامحسین پیروانی، مربی کهنه‌کار فوتبال که بد طولایی در بازیکن‌سازی دارد، می‌تواند عامل نابودی فوتبال در آینده‌ای نه چندان دور باشد.

♦♦♦

این روزها در فصل نقل و انتقالات، بحث قراردادهای میلیاردی در ریخت‌وپاش‌های مالی بسیار داغ است. به عنوان مربی بازیکن‌سازی که سرایان بی‌نام و نشان با قراردادهایی ناچیز را به ستاره‌های شناخته شده تبدیل کرده، فصل نقل و انتقالات را چطور می‌بینید؟

اوضاع اصلاً جالب نیست. هر چند می‌دانم هر حرفی بزنم، متهم می‌شوم. چند سال قبل بود که از قراردادهای هنگفت و میلیاردی فوتبالیست‌ها انتقاد کردم اما بسیاری معترض شدند که پیروانی چون خودش وضع خوبی دارد و مشکلی ندارد این حرف‌ها را می‌زند. یا گفتند خودش نمی‌تواند بازیکن خوب بگیرد، الان هم ممکن است بگویند خودش بیرون گذاست که اینطور می‌گوید اما واقعیت این است که اوضاع جالب نیست. ما طبق توانایی مالی که داشته باشیم بازیکن می‌گیریم و خرج اضافی نمی‌کنیم. در طول ۱۲–۱۱ سال، ۶/۵ میلیارد هزینه کردیم در حالی که ارقامی که بین بازیکنان برخی تیم‌ها رد و بدل می‌شود اصلاً زیانیست و بسیار تخریب‌کننده‌است.

یعنی معتقد هستید به قراردادهای میلیاردی باعث تخریب و نابودی بازیکنان و فوتبال شود؟

بله. فواره چون بلند شود، سرنگون گردد. با این اوضاع تیم‌ها نمی‌توانند دوام بیاورند. فکر می‌کنند نفت چرا به این روز افتاده‌است؟ مگر چند تیم در لیگ هستند که در این رقابت نرابر این توان ایستادگی دارند؟ پولی نمی‌کشد که تیم‌ها کنار می‌کشند. همه نمی‌توانند از عهده پرداخت‌های میلیاردی برآیند. خصوصی اگر باشند که نیستند، ورشکست می‌شوند. دولتی هم که باشند خیلی زود کم می‌آورند و بدهی هنگفتی از خود به جای می‌گذارند. ضمن اینکه این ارقام در انگیزه بازیکنان نیز تأثیر فراوان می‌گذارد.

تصور می‌کنید پول‌های بی‌حساب و کتاب انگیزی بازیکنان را برای پیشرفت و رسیدن به سطوح بالاتر از بین می‌برد؟

همین طور است. چرا دیگر ستاره‌ای در فوتبال نیست؟ ما بازیکنان یکی دو سالی هستند و خیلی زود غروب می‌کنند، چرا که خیلی زود با پرداختی‌هایی که در تصورشان هم نیست اشباع می‌شوند. الان بازیکنان دیگر مثل قبل تلاش نمی‌کنند چون در حالت عادی چنان درآمدی دارند که دیگر نیازی به تلاش در خود نمی‌بینند. در حالی که بازیکنمان از آن جان و دل مایه می‌گذاشتند. اما الان حتی تیم‌های بازیکن‌ساز هم دیگر انگیزه‌ای ندارند. غلام پیروانی تلاش می‌کرد

بازیکن می‌ساخت اما می‌دانست این بازیکنان ساختار دو سال برایش بازی می‌کنند اما الان بازیکن می‌سازی، با سختی و مشقت، خیلی زود با پیشنهادهات رویایی و با پول‌های نجومی او را می‌برند. خب تیم‌ها با چه انگیزه‌ای باید بازیکن‌سازی کنند وقتی خودش‌هم نمی‌توانند از دست‌رتشنان استفاده کنند.

بعد از قهرمانی استقلال خوزستان که ثابت شد قهرمانی نیاز به بازیکن ستاره یا قراردادهای میلیاردی ندارد، تصور می‌شد فصل نقل و انتقالات متفاوتی داشته باشیم اما هرچند جدید استقلال خوزستان با عجز و لایه‌گفته بود که نمی‌تواند لیست لیگ برتری خود را تکمیل کند، چرا که هیچ بازیکنی زیر یک میلیارد تومان نمی‌خواهد.

این خیلی دردناک است. ویسی خودش گفت با بازیکنان کم قیمت راحت‌تر کار می‌کند و بهتر نتیجه می‌گیرد اما به سیاهیانی رفت که کم‌هزینه نمی‌کند. من در جریان ریز رقم‌هایی که رد و بدل می‌شود نیستم اما خوب می‌دانم که ما بازیکن‌ساز میلیاردری نداریم. سقف قراردادهای ما باید زیر یک میلیارد باشد. کیفیت بازیکنان را در لیگ می‌بینیم. مگر سطح لیگ ما چیست که بازیکنان آن باید چنین قیمت‌های گزافی داشته باشند؟ این پول‌ها از کجا می‌آیند؟ یا چه حساب و کتابی؟ یا چه متر و معیاری؟

در فوتبال دنیا برای تعیین رقم قرارداد بازیکنان نکات ظریفی وجود دارد. کیفیت بازیکن، قهرمانی‌ها و موفقیت‌هایش اما در ایران این ارقام توسط دلالان و بدون هیچ معیاری تعیین می‌شود.

نیاید بازیکن ایران را با دنیا مقایسه کرد. آنها همه چیزشان سر جای خودش است. حساب و کتاب دارند. برای هر دلاری که هزینه می‌کنند حساب و کتاب و برنامه دارند، درآمذایی می‌کنند، حق پخش می‌گیرند، بلیت فروشی دارند اما فوتبال ما چه دارد؟ هیچ. یک بیت‌المال که از آن هزینه می‌کند و قراردادهای بالایی که هیچ معیاری برای رشد صعودی آن وجود ندارد. قراردادهایی که کم‌رقبوتال را می‌شکنند و مانع از پیشرفت آن می‌شود، چرا که انگیزه را از بازیکنان می‌گیرد و مانع از تلاش آنها برای رسیدن به مدارج بالاتر می‌شود. در حالی که نابرد رنج، گنج میسر نمی‌شود اما کدام رنج، امروز کسی مثل سابق برای رسیدن به موفقیت تلاشی نمی‌کند که زنجی ببرد. بازیکنان قبل از آنکه بخواهند در راه موفقیت قرار بگیرند با پول‌های کلان تعامل شده و خیلی زود قبل از آنکه به عنوان یک ستاره بدرخشند، افول می‌کنند.

پیش از این دو قانون سقف بودجه و سقف قرارداد وضع شد که هر دو شکست خورد.

مشکل فوتبال ما عدم شفافیت است. قانون می‌گذارند بدون اینکه نظارت کامل باشد یا همه‌جوانب در نظر گرفته شود. این می‌شود که پول‌های زیرزمینی، دادن حواله ماشین و زمین و تیرا هن مد می‌شود. مدیران می‌ترسند اگر بین شیم بالای جدول نیابند، کنار گذاشته شوند. مریان می‌ترسند بابت نتایج ضعیف کنار گذاشته شوند. چه اشکالی دارد اگر نمی‌توانیم و توانایی‌اش را نداریم کنار برویم؟ صداقت وجود ندارد. بازیکنان تا وقتی با پول‌های زیاد توسط دلالان و بدون هیچ معیاری تعیین می‌شود.

نگاه
سعیداحمدیان

آفت‌های فوتبال دولتی

فوتبال دولتی فرجامی جز این ندارد، فوتبالی که میلیارد‌ها تومان در فصل نقل و انتقالات آن به جیب بازیکنان، مربیان، دلالان و برخی مدیران می‌رود اما سرمایه‌ای بازگشت نمی‌خورد. حکایت فوتبال ایران

که تنها پسوند حرفه‌ای را یک می‌کشد و آماتورگونه هزینه می‌کند. گردش مالی هزار میلیاردی فوتبال بازار دنیای توپ گرد می‌تواند وسوسه‌کننده باشد و وقتی نظارتی در این بازار نباشد، پرونده‌های قطور از فساد مالی و اخلاقی فوتبالی‌های هاروی میز مجلسی‌ها فرار می‌گیرد. حکایت فصل نقل و انتقالات فوتبال ایران در سال ۹۵ هم همان روایت سال‌های پیش است، با یک تفاوت که این بار فوتبالیست‌های ایرانی با کمک دلالان به کمتر از یک میلیارد برای یک سال بله نمی‌گویند، بحران‌های اقتصادی هم تأثیری در قراردادها ندارد و درسال‌هایی که درآمد خیلی از مردم کشور، کمتر شد و هزینه‌ها بالاتر رفت، فوتبالیست‌های ایرانی تافته جدا بافته‌های بودند که هر سال با افزایش سرسام آور دوبه گفته مدیران برخی باشگاه‌ها برای امضای قرارداد به کمتر از یک میلیارد رضایت نمی‌دهد.

وقتی قانون و نظارت نباشد همین می‌شود، می‌شود اینکه یک بازیکن بدون اینکه هیچ متر و معیاری برای ارزیابی‌اش وجود داشته باشد، هر سال فرهای قراردادش را بالا می‌برد و با بازار گرمی در فصل نقل و انتقالات سعی می‌کند با بیشترین رقم، قرارداد نهایی‌اش را امضا کند، مدیران باشگاه‌ها هم دغدغهای به نام حیف و میل بیت‌المال برایشان محلی از اعراب ندارد و در جنگ رقابت با تیم‌های دیگر، چشم‌هایشان را روی فرهای قراردادی که می‌خواهند امضا کنند می‌بندند. وقتی پول و حساب از جیب دولت باشد، دغدغغهای به نام بازگشت سرمایه و هزینه در برنامه‌های مدیر باشگاه دیده نمی‌شود و در یک رقابت کاذب تنها این بازیکن و دلال، مدیر و مربی است که سود می‌برد و سال به سال با بستن قراردادهای چند صد میلیونوی و چند میلیاردی، تنها برای دولت هزینه می‌تراشد و هیچ عایدی برای دولت ندارد.

این حکایت آفت‌های فوتبال دولتی است که یک مدیر دولتی آن را اذکاره می‌کند، فوتبالی که با توجه به گردش مالی بالای آن تبدیل به یک حیاط خلوت برای کسب درآمدهای نامشروع و غیرقانونی شده است. برای این فصل و فصل پیش هم نیست و تا روزی که چشم فوتبال و باشگاه‌ها به جیب دولت باشد، روند هزینه‌های بی‌بازگشت فوتبال ادامه خواهد داشت، به خصوص اینکه هیچ گونه نظارت و بازرسی‌ای هم در این بازار وجود ندارد. همین سبب می‌شود تا اهالی فوتبال دریده‌تر در این بازار جولان دهند و با بستن قراردادهای میلیاردی پول‌های کلانی را بدون اینکه ارزش یک هزارم را را هم داشته باشند، به جیب بزنند و در فساد غوطه‌ور شوند بدون اینکه چیزی جلودارشان باشد در دست درازی به بودجه دولت حرکت خواهند کرد، مانند امروز و دیروز که فوتبال کاسبی بزرگی برای برخی شده است و با توجه به سیستمی که بر آن حاکم است، فوتبالی‌ها طلبکارانه خودشان را محق دریافت پول‌های میلیاردی می‌دانند و ابایی هم از بیان آن ندارند، آن هم در زمانه‌ای که مشکلات اقتصادی سفره خیلی از مردم را کوچک‌تر کرده است اما سفره‌های که از پول دولت برای فوتبالی‌ها پهن شده است، هر روز بزرگ‌تر می‌شود تا برخی از فوتبالی‌ها را هوا بردارد که پول بی‌ضابطه و نامشروعی که می‌گیرند حقشان است.

نسخه شفای فوتبال را باید در جداسازی آن از دولت و شفاف‌سازی دانست، باشگاه‌های خصوصی و مدیرانی که برای ربال به ربال هزینه‌هایی که می‌کنند، دغدغه دارند، نیاز امروز فوتبال کشور است، فوتبالی که با توجه به سیستم دولتی حاکم بر آن تنها یک منبع هزینه و زیان‌ده و بدون خروجی بوده است. فوتبال خصوصی منعی خواهد بود بر دست درازی‌هایی که در فوتبال امروز ایران به بودجه دولت و پول‌های دولتی می‌شود. یک باشگاه و مدیر بخش خصوصی قبل از هر چیزی به خروجی هزینه‌ها توجه دارد و بر خلاف باشگاه‌های دولتی نه تنها به بازگشت هزینه‌ها فکر می‌کند، بلکه به دنبال درآمذایی از فعالیت‌هایی که انجام می‌دهد نیز است. حاکم شدن این سیستم و خصوصی شدن فوتبال راه را بر افزایش بی‌ضابطه قرارداد فوتبالیست‌ها خواهد بست و آن وقت تنها متر و معیار خواهد بود که ارزش بی‌فوتبالیست و پولی که می‌خواهند به او بدهند را مشخص خواهد کرد و راه بر فساد احتمالی بسته خواهد شد.

نه سقف بودجه به کار آمد، نه سقف قرارداد اجرائی شد

توپ دلال‌ها و مدیر برنامه‌ها در دوازه فوتبال

طی چند دوره گذشته از رقابت‌های لیگبرتر اینقدر کیفیت فوتبال ارئه شده از سوسی تیم‌ها پایین بوده که ناخوداگاه ذهن تمام کسانی که پیگیر این مسابقات هستند به این سمت سوق پیدا می‌کند که چنین بازیکنان متوسط

و حتی بی‌کیفیتی چقدر در یافت می‌کنند و اصلاً کیفیت مبلغ قراردادی را که امضای کنند دارند یا خیر. موضوع زمانی حساس‌تر می‌شود که متوجه باشیم با توجه به طولی بودن اکثر فریب به اتفاق تیم‌های فوتبال حاضر در لیگبرتر تمام این هزینه‌ها و مبالغ نجومی که در اختیار بازیکنان قرار می‌گیرد از جیب بیت‌المال بوده و صرف بازیکنان درجه‌چندمی می‌شود که دیدن بازی‌هایشان تنها وقت تلف کردن بوده و حوصله‌سر بر است.

سقف‌هایی که خیلی زود برداشته شد

شاید بنا به همین دلایل بود که سازمان لیگ و فدراسیون فوتبال طرح‌های سقف بودجه باشگاه‌ها و سقف قرارداد بازیکنان را مطرح و اجرا کردند، که البته در هیاهوی بازار نقل و انتقالات و لابی‌های محکم و خلل‌ناپذیر دلالان و مدیر برنامه‌های بازیکنان هیچ کدام تحقق پیدا نکرد و اوضاع وخیم‌تر از آنی شد که تصورش می‌رفت. باشگاه‌های وابسته به دولت همچنان از بدنه دولت ارتزاق می‌کنند و پول می‌گیرند و بازیکنان هم هر چند در فصل‌های گذشته به ظاهر سقف قراردادها را رعایت کردند اما بر کسبی پوششیده نیست که چه پول‌های زیرزمینی افسانه‌ای و چه مبالغ نجومی زیادی در این بین رد و بدل شد. می‌توان در این خصوص به قراردادهای اشاره کرد که با این‌هایی نظیر گل زده، پاس گل، گل نخورده و حتی ارائه بازی خوب و بعضاً حتی حضور در میدان بازی از قرارداد چندصد میلیونوی ناگهان به قراردادای میلیاردی و بالاتر رسید و این مسئله علناً هم ججی به‌شکل آن‌ست که دو فصل گذشته ثابت شده‌اگر نوشته‌نمی‌شد بسیار بهتر بود، سقف‌هایی که در طرفان نقل و انتقالات به راحتی از بالای سر فوتبال کنده شدند.

از تو تمبیل تا آهن رویلا

در این میان البته نباید از تقصیر مدیران باشگاه‌ها نیز به سادگی گذشت به خصوص برخی مدیران سال‌های گذشته که عملاً بازیکنان را بر رسم درجک می‌کشند و قرارداد می‌بندند. از سوی دیگر هستند سرمایه‌دارانی که خود را شیفته فوتبال می‌نامند و حتی حاضرند چند میلیارد را قابل را در اختیار تیم محبوب خود قرار دهند. این افراد که به خود لقب نیکوکاران فوتبالی داده‌اند در سال‌های اخیر از طریق همین فوتبال به شهرتی عجیب و غریب رسیده‌اند. تا جایی که رد پ‌سای آنها در خرید برخی بازیکنان کاملاً مشهود است. این نیکوکاران به تازگی از طریق ششک‌های اجتماعی خبر به خدمت گرفتن فسانان بازیکن را زودتر از موعد به هواداران می‌دهند: «کارها تمام شد، صدایش فردا در می‌آید.» مدیرعامل یک باشگاه پرطرفدار دیگر که به تازگی به این سمت انتخاب شده نیز برای آنکه از هم‌تایان تهرانی‌اش جانماند به شبکه‌های اجتماعی پیوسته و هنوز امضای قرارداد بازیکن خشک نشده عکسش را منتشر می‌کند.

رقم‌ها روز به روز بالاتر می‌رود و فاصله فوتبال ایران با اقتصاد جهانی استنادگی کنند. هرچند در فصل پیش‌رو یک یا چند باشگاه‌ان اقدام را آغاز کردند اما بدون تردید تا زمانی که همه باشگاه‌استین همت را بالا نزنند اتفاقی رخ نخواهد داد و تازه باشگاه‌هایی که قدم اول در این مبارزه را برداشته‌اند مستمر، شده و قیاسی با این رویه را بزنند و مقننه عمل کنند. آنچه مسلم است اینکه در این آشفته‌بازار دلال‌ها و مدیران برنامه‌های بازیکنان و البته برخی مربیان و مدیران باشگاهی بیشترین سود را می‌برند و اصراً به بهبود نیافتن این شرایط نیز بنا به همین دلیل است.

نیست در کدام المانی بازی می‌کرده که دوباره هوای وطن به سرش زده و آبی‌های‌اگر گرفتنش شیرجه رفته‌اند بازیکن موردنظر تیمش به دسته‌سوم آلمان سقوط کرده و اعلام کرده تا یورو ۱۶ ۲۰ تمام نشود تصمیم نهایی‌اش را نمی‌گیرد ا در واقع این شیوه همان سنگ، قلاب کردن معروف خوماند است؛ یعنی اگر بازی تیمی دسته‌چندمی برایش در اروپا پیدا شود قطعاً لیگ‌دب ایران را خواهد زد

و در غیراین صورت قرارداد میلیاردی‌اش را با تیم ایرانی به گونه‌ای امضا می‌کند که هر زمان اراده کرد مشکلی برای جدایی نداشته باشد.

بودجه دولتی و نیکوکاران فوتبالی

دولتی ماندن آمان فوتبال ایران را بریده است. تا وقتی پول‌های هنگفت به حساب باشگاه‌های دولتی وارز شود قطعاً نمی‌توان انتظار سروسامان گرفتن اوضاع را داشت. با وجود آنکه ورزش کشور در آستانه المپیک با مشکلات مالی شدید دست و پنجه نرم می‌کند اما تیم‌های متمول فوتبالی با بودجه‌های میلیاردی بازیکن خرید و فروش می‌کنند. مدیران باشگاه‌ها نیز که برای به دست آوردن بودجه هیچ تلاشی نکرده‌اند بی حساب و کتاب و برای به خدمت گرفتن بازیکنان اسم و رسم دار چک می‌کشند و قرارداد می‌بندند. از سوی دیگر هستند سرمایه‌دارانی که خود را شیفته فوتبال می‌نامند و حتی حاضرند چند میلیارد را قابل را در اختیار تیم محبوب خود قرار دهند. این افراد که به خود لقب نیکوکاران فوتبالی داده‌اند در سال‌های اخیر از طریق همین فوتبال به شهرتی عجیب و غریب رسیده‌اند. تا جایی که رد پ‌سای آنها در خرید برخی بازیکنان کاملاً مشهود است. این نیکوکاران به تازگی از طریق شبکه‌های اجتماعی خبر به خدمت گرفتن فسانان بازیکن را زودتر از موعد به هواداران می‌دهند: «کارها تمام شد، صدایش فردا در می‌آید.» مدیرعامل یک باشگاه پرطرفدار دیگر که به تازگی به این سمت انتخاب شده نیز برای آنکه از هم‌تایان تهرانی‌اش جانماند به شبکه‌های اجتماعی پیوسته و هنوز امضای قرارداد بازیکن خشک نشده عکسش را منتشر می‌کند.

رقم‌ها روز به روز بالاتر می‌رود و فاصله فوتبال ایران با اقتصاد جهانی شده ی‌ادام از آن می‌زنند هر روز بیشتر می‌شود. بدون شک تا وقتی آقایان مسئول، مدیر و دست‌اندرکار همچون تیم‌های بزرگ برای درآمدزایی و تأمین بودجه ز حمت نگفشدن‌اش همان آش است و کاسه همان کاسه.

رقم‌های قرارداد بازیکنان بی‌کیفیت هر روز نجومی‌تر می‌شود موج سواری در بازار نقل و انتقالات فوتبال

صورتی که بازیکن اگر پیشنهاد خوب خارجی داشته باشد قطعاً در ایران نمی‌ماند. سردار آزمون و علیرضا جهانبخش نمونه‌های ایرانی هستند که چند سالی است در اروپا توپ می‌زنند.

بر گشت خورده‌های پر مدعا

متأسفانه فوتبال کشورمان بازیکن پر مدعا کم ندارد. گذشت آن روزهایی که لژیونرهای ایرانی بهترین‌های آسیا در اروپا بودند. هم می‌درخشیدند و هم ادعاهای نسل فعلی را نشاندهند. با این حال پرسفت‌فوتبال مادر سال‌های اخیر به حدی بوده که برخی بازیکنان با تلاش‌های مدیربرنامه‌هایشان در نهایت سسر از تیم‌های عربی و لیگ‌های بی‌کیفیت‌شان در آورده‌اند یا در بهترین حالت‌به تیم‌های دسته‌دومی و ناشناخته‌قاره‌سبز رضایت داده‌اند. با این حال در این فصل حتی این تیم‌ها نیز بسیاری از بازیکنان ایرانی را بر گشت زده‌اند و آغوش تیم‌های دولتی همیشه‌برای این بازیکنان باز است. بازیکنی که از تیمش در حوزه خلیج همیشه‌فارس کنار گذاشته شده چند فصل بازیکن تیم ما پیشنهاد خارجی داشته است. در

گزارش
شهبانووروزی

آشفته بازار انتقال

بازیکنان فوتبال ایران

امسال نیز همچون سال‌های گذشته و حتی با اشتداد بیشتر در جریان است و دست‌های پشت پرده از بی‌قانونی، بی‌تدبیری مدیران و فرصت‌طلبی بازیکنان بی‌کیفیت وطنی کاملاً استفاده می‌برند بدون آنکه کسی جلودارشان باشد. هر چند در سال‌های اخیر با طرفند‌هایی چون تعیین سقف قرارداد برای بازیکنان و سقف بودجه برای باشگاه‌ها سعی جشد تا از بالا رفتن بی‌حساب و کتاب دستمزد‌ها جلوگیری شود اما دلالان و سواسفانده‌کنندگان حرفه‌ای این طرفند‌ها را نیز کاملاً حرفه‌ای دور زود تا در فصل پیش‌رو مسئولان آنها را به حال خود‌ها کنند و واکنشی به حیف و میل شدن میلیاردها تومان بودجه دولتی نشان ندهند!

رو کم کنی

مدیران ایرانی دم از حرفه‌ای شدن فوتبال ایرانی می‌زنند اما هنوز بیه این اصل مدیریتی نرسیده‌اند که ورزش حرفه‌ای جای انتقام گرفتن یا به اصطلاح رو کم کنی نیست. اتفاق جالب و منحصر به فردی را همین چند هفته پیش در نقل و انتقالات لیگ برتر تر شهاد بودیم. بازیکنی که قرار بود با نیم میلیارد در فصل آتی پیران قرمز به تن کند با دو برابر شدن رقم قراردادش در عرض چند ساعت رنگ عوض کرد تا با شروع لیگ پیران آبی بپوشد؛ به همین راحتی! بحث تعصب و عرق به یک تیم خاص، آرزوی بازی کردن در تیم محبوب و احترام به شعور مخاطب و هوادار این جمله موسوم‌ت‌نخما شده فوتبال ماست که به تاریخ پیوسته است اما سؤال اصلی این است که چرا مدیران با تجربه و موسس‌فکره همچون جوانی‌خام رفتار می‌کنند و آتش به دامن دلالان می‌زنند؟

بازار گرمی داخلی و خارجی

بالا بردن نرخ در فوتبال تجاری کشورمان راه و رسم خود را دارد و منتظرکن این عرصه بسزای آنکه گوی می‌شود. با آن یقیه براینده هر سال شیوه‌های جدیدی را رو می‌کنند. قدیمی‌ترین روشی که تقریباً همه از آن یاد گرفته‌اند مصاحبه با رسانه‌ها و روزنامه‌های ورزشی است، مصاحبه‌هایی که در آن فوتبالیست وطنی از پیشنهادهای پرتعداد خیالی حرف زده و از اینکه انتخاب تیم جدید واقعاً تصمیم سختی است.